

Ce am găsit

Introducere

Este un privilegiu pentru mine să prezint cititorului acestei broșuri adunările de creștini credincioși, denumiți uneori „frați” (N. tr. în vest „frații din Plymouth”). Scriu aceste rânduri cu oarecare ezitare, pentru că nu doresc cu nici un chip să înalț pe om sau vreo grupare de oameni. Totuși, mă simt îndatorat să împărtășesc cu alții binecuvântările pe care eu însumi le-am primit pe calea părtășiei cu această ceată din poporul lui Dumnezeu.

Timp de șase ani am exercitat funcția de pastor în cadrul unei importante denominații religioase, pentru că m-am născut, am fost adus la Hristos și am fost crescut în acea denominație care, vorbind în general, crede Biblia și predică evanghelia. Totuși, cercetarea personală cu privire la învățătura Noului Testament cu privire la Biserică (Adunare) și la slujirea în Domnul m-a condus la faptul de a avea întrebări substanțiale cu privire la caracterul biblic al multor tradiții și metode din bisericile (adunările) noastre. În același timp, intram tot mai mult în cunoștință cu existența acelor adunări simple de credincioși, ale căror convingeri și practici corespund în chip surprinzător cu convingerile care creșteau în mine ca urmare a cercetării Scripturilor. După multe rugăciuni și frământări, m-am simțit îndemnat de Duhul Sfânt să demisionez din postul meu de pastor și să părăsesc denominația din care făceam parte, spre marea dezamăgire a unora, ca să încep să mă adun cu un mic grup al acestor frați și surori. N-am regretat niciodată că am făcut acest pas și nici n-aș putea niciodată să exprim în cuvinte cât de mult am fost binecuvântat eu și familia mea prin această schimbare. Socotesc că ar fi fost o ingraturitudine și egoism să păstrez pentru mine ceea ce am găsit, cu atât mai mult cu cât un mare număr de creștini simte că se petrece ceva în sânul tradițiilor din Biserică, dar sunt în necunoștință de faptul că există adunări care se adună respectând Scriptura.

Expresia „frații din Plymouth” este un nume dat de alții, ca să desemneze aceste adunări; ei înșiși nu și-au pus nici un nume pe care să-l fi adoptat. În fapt, ei se consideră în mod simplu credincioși în Domnul Isus Hristos, care se adună fără vreun titlu denominațional, numai în numele Lui. Dacă este nevoie de folosirea unei etichete, este preferat termenul „frații”, pentru că el nu este un nume care-i dă la o parte pe alții, ci un nume care poate fi aplicat deopotrivă tuturor credincioșilor. Pentru a nu da loc nici unei confuzii arătăm că numele de frați, fără majusculă (F), subliniază că acest nume nu se referă la o denominație, ci la credincioși care se adună în simplitate nou-testamentală, recunoscând unitatea lor esențială cu toți ceilalți credincioși în Hristos, fără să intre în discuție afilierea denominațională sau locală.

Mișcarea a început în Anglia la începutul anilor 1800 (N. tr. În fapt a început cu aproape 2000 de ani în urmă, la Ierusalim, odată cu coborârea „Duhului Sfânt”). Plymouth — în Anglia era unul din primele și marile centre ale lucrării. Lucrarea a început prin retragerea credincioșilor din denominațiile (sistemele) și tradițiile oamenilor care dominau creștinătatea. În ciuda faptului că au început ca o mică ceată, „frații” au adus foarte repede o influență de netăgăduit asupra creștinătății evanghelice. Multe din temele care au devenit comune creștinilor care prețuiesc Biblia, care sunt alipiți de ea, ca binecuvântata nădejde a venirii în curând a lui Hristos, deosebirea marcantă dintre lege și har, poziția aparte a Adunării în planurile lui Dumnezeu, binecuvântarea în viitor a lui Israel sunt adevăruri care au fost în bună parte recuperate și popularizate de scriitori și învățători ai Scripturilor dintre frați ca J. N. Darby, F. M. Grant, H. A. Ironside, William Kelly, C. H. Mackintosh, Samuel Ridout, W. E. Vine și mulți alții. Este imposibil să fie supraestimat efectul pe care acești oameni evlavioși și dotați l-au exercitat asupra gândirii evanghelice de-a lungul anilor.

Menționez aceste lucruri nu ca să-i fac să se mândrească oamenii aceștia sau mișcarea „fraților”, ci pentru că cei ce aud pentru întâia oară despre aceste adunări, pot gândi — în mod greșit — că ei sunt o sectă extremistă sau o întovărire religioasă ce trebuie evitată. Nu așa stau lucrurile; acești credincioși au avut un rol cheie în istoria creștinismului biblic în cursul ultimelor două secole și ei continuă să fie alipiți fără nici o abatere învățăturilor fundamentale ale credinței: Dumnezeuirea lui Hristos, moartea Lui ca jertfă, învierea Lui fizică și venirea Lui din nou, mântuirea prin credință, inspirația literală a Scripturilor etc.

Adunările nu sunt cu nici un chip reprezentări perfecte ale creștinismului nou-testamental, iar istoria lor nu este de fel lipsită de slăbiciuni omenești, pentru că, dincolo de toate, străngerile laolaltă locale sunt alcătuite din sfinți nedesăvârșiți și mișcarea, în ansamblu, a cunoscut partea ei de dispute și dezbinări regretabile. Nimeni nu este mai profund conștient de aceste lucruri decât „frații” înșiși. Multe dintre lucrurile pe care le arăt în această broșură, ei ar fi foarte reținuți în a le arăta. Și așa trebuie să fie. Domnul Isus a spus: „Cine vorbește despre el însuși își caută gloria Lui însuși!” Dar, întrucât eu sunt nou venit în mijlocul adunărilor, socotesc că pot vorbi fără stânjenire despre ceea ce am găsit, fără a fi în pericolul de a mă arăta mare. Ceea ce scriu este o mărturie, iar eu nu mă simt obligat de a trata într-un mod sistematic credințele și practicile adunărilor. Mai degrabă, aș vrea să fac câteva comentarii asupra a patru caracteristici specifice, pe care le-am găsit deosebit de remarcabile și importante.

1. Eliminarea „clerului” ca o clasă distinctă de credincioși

Biserica primară în simplitatea ei, așa cum poate s-o constate orice cititor sincer al Noului Testament, nu cunoștea un lucru ca acela de a fi cineva „cleric” sau de profesiune slujitor al religiei. Ideea unei adunări de credincioși condusă de un om care să fi fost declarat „slujitor al religiei” sau preot, având o formație profesională în acest sens și un salariu atribuit, lipsește cu totul din Noul Testament. Modelul preconizat mai degrabă de Noul Testament este că adunarea trebuie condusă nu de un singur păstor, ci de un grup de oameni, numiți de obicei „bătrâni” deși în Noul Testament mai apare și numele de „păstori” și supraveghetori. (Nu denumirea este importantă aici.) Implicația evidentă a celor arătate mai sus este că bătrânii trebuie ridicați de Dumnezeu din mijlocul adunărilor locale și nu angajați sau importați de adunări, din afară.

Adunările de frați încearcă să mențină acest model și, de fapt, aceasta a fost cauza care m-a atras către ele. În timp ce-mi exercitam rolul tradițional de pastor al unui cult religios, cercetarea Noului Testament m-a dus la încredințarea că ocupam un post nebiblic. Cu ajutorul modelului nou-testamental pe care îl avem înaintea, am început să văd într-o lumină nouă unele rezultate triste care au apărut, pentru că oamenii au îmbrățișat în bloc un model nebiblic cu privire la conducerea bisericii. Mulți pastori ai bisericilor locale fac — în general — parte

dintre cei mai pioși și predați credincioși, dar sistemul clerical, această împărțire între „clerici” și „laici” a adus pagube de necalculat Adunării lui Dumnezeu.

Un cunoscut antrenor a definit jocul de fotbal ca reprezentând: „Douăzeci și doi de oameni pe teren, care au nevoie disperată de odihnă, înconjurați de 50,000 de oameni care au nevoie disperată de exercițiu.” Cam așa stau lucrurile în prezent în multe biserici, din cauză că se consideră că numai slujitori ai religiei de meserie pot prezenta în public evanghelia, pot învăța pe alții din Cuvântul lui Dumnezeu sau pot avea grijă de turmă. În acest fel, o armată a lui Dumnezeu care ar putea fi puternică, este într-o mână de ostași activi și o mare masă de spectatori, care îi încurajează pe cei activi prin prezența la strângerile laolaltă și prin suport financiar.

Ca să fim dreپți, trebuie acum să spunem că mulți dintre pastori deplâng această situație. Ei înțeleg că rolul lor este nu să monopolizeze lucrarea de slujire, ci ca pe o pregătire a sfinților, ca să fie și ei înșiși părtași la această lucrare. Dar, deși dorit, acest rezultat se realizează foarte rar, pentru că distincția dintre „clerici” și „laici” are un mare efect demobilizant asupra sfinților. S-a înrădăcinat prea puternic înțelegerea că anumite elemente ale lucrării creștine sunt rezervate numai câtorva „chemați” să aibă o poziție specială față de sfinți.

Atunci când începusem să descopăr adevărul Noului Testament cu privire la aceste lucruri, am împărțășit greutatea cu câțiva oameni din biserică, sugerându-le că și alte persoane, în afara „pastorului” ar trebui implicați, de pildă, în predicarea și învățarea din Cuvânt, la strângerile laolaltă ale bisericii. Unul dintre ei a răspuns în final cu sinceritate: „Dar, domnule pastor, noi n-am studiat ca dumneavoastră.” Prima mea reacție a fost să-l întreb: „Cum adică?” Aș putea spune fără nici o ezitare că 99 procente din ce cunosc din Biblie am învățat nu la seminarul teologic, ci cercetând personal Scripturile și scrieri ale oamenilor evlavioși, iar aceste resurse sunt la îndemâna fiecărui sfânt, care poate profita în chip regulat de ele. În fapt, mulți oameni formați la seminar sunt de acord cu mine ca să admită că formarea lor la seminar, departe de a-i califica pentru ca să explice bogățiile spirituale ale Cuvântului lui Dumnezeu, mai degrabă a fost o experiență copleșitoare, de care au trebuit să se refacă sub aspect spiritual, pentru a fi roditori în vestirea Cuvântului.

În adunări, supravegherea spirituală a turmei este executată de un grup de frați maturi și cu răspundere, iar vestirea publică a Cuvântului este împărțită între bărbații din adunare care au dovedit că au dar în această privință. Un bărbat nu este nevoie să fie bătrân ca să predice sau să dea învățătură și invers sunt destui bătrâni ai adunărilor care nu iau parte la scrierea sau la învățarea publică din Cuvânt (deși ei „sunt în stare să învețe pe alții” în lucrarea personală cu sufletele). Mai mult, cum vom vedea, la strângerea săptămânală pentru frângerea pâinii, chiar și cei care nu iau Cuvântul în mod regulat în public, pot împărtași un gând din Biblie sau un alt cuvânt, pe scurt. Desigur, există și lucrători care folosesc tot timpul pentru vestirea Cuvântului, cum sunt misionarii, evangheliștii, cei ce învață din Cuvânt, dar în cea mai mare parte supravegherea și lucrarea publică în fiecare duminică este desfășurată de oameni care în timpul săptămânii merg să-și practice meseriile lor pentru a-și câștiga pâinea cea de toate zilele.

Atunci care este calitatea lucrării publice în adunări, dacă ea este dată pe seama unor oameni care n-au primit niciodată o școlarizare teologică, n-au învățat omiletica și n-au fost „ordinați” sau „hirotonisiți” niciodată? Iată părerea mea în această privință: învățătura Bibliei în adunări, deși nu este caracterizată printr-un stil rafinat care să atragă publicul, cum ar face un vestitor al Cuvântului de meserie și plătit este, în ansamblu, superior în ceea ce privește conținutul. Dincolo de toate, așa cum spunea cineva, este o diferență imensă între „a fi savant în Scripturi și a avea inteligență în Biblie.”

În multe cursuri de seminar și la amvonul multor pastori se accentuează asupra acestei deosebiri, mai ales când păstorii au de pregătit două sau trei „mesaje” pe săptămână, pentru o asistență care este total dezinteresată în adevărurile adânci ale Cuvântului lui Dumnezeu. Vorbitorul obișnuit dintr-o adunare de frați nu știe să-și înceapă punctele planului său prin aceeași literă din alfabet sau chiar că trebuie să aibă un plan, să dea predicii un titlu lesne de reținut, să facă o introducere atrăgătoare și să încheie cu o concluzie puternică. Ceea ce știe el să facă este să se ridice simplu și să desfășoare Cuvântul lui Dumnezeu, verset cu verset și rând cu rând. Iar ascultătorii au urechea obișnuită să găsească plăcere în adevărurile Scripturilor, nu în ambalajul care le înfășoară.

Înainte de a încheia acest subiect (asupra căruia am scris mai pe larg în broșura: Este scripturistic sistemul unui singur pastor?) aș vrea să mai menționez un efect mai avantajos, căruia i-am fost martor, al acestui sistem care constă în împărțirea lucrării publice între bărbați: este vorba de efectul lui asupra familiilor din adunare. Cine ar putea măsura impresia profundă produsă asupra copilului care, săptămână după săptămână, își vede tatăl (nu pe „predicator” sau pe „slujitor” ci pe tatăl său) ridicându-se, fie pentru a explica din Cuvântul lui Dumnezeu, fie pentru a împărtași gânduri simple cu privire la gloria lui Hristos, la Masa Domnului. Iar binecuvântarea adusă prin această practică este oare mai puțin adâncă în soția și mama evlavioasă care își are copilul lângă ea? Nu este în zilele noastre un strigăt real în atâtea soții credincioase: „O! de ar fi soțul meu mai interesat în lucrurile spirituale!” Este în adunările noastre o astfel de nevoie!

Este pentru noi, bărbații, un lucru apăsător: am fost rânduiți să exercităm îndrumarea spirituală în casele noastre, dar suntem lăsători a împlini acest lucru. Dacă femeile ar fi să ia inițiativa, mulți bărbați s-ar complăce în această stare. Dacă un pastor de profesie este însărcinat și cu predicarea și cu învățătura și cu mărturia publică și cu sfătuirea, atunci cea mai mare parte dintre bărbați se mulțumesc cu rolul confortabil de spectator. În adunările de „frați” bărbații sunt încurajați să-și exercite darul, sunt așteptați să facă asta și li se oferă prilejul — pentru că nimeni n-o poate face în locul lor.

Iar bărbații pot vedea practica aceasta ca pe un model înfățișat înaintea lor de alți bărbați, care este știut că n-au fost formați în seminarii și n-au fost ordinați sau plătiți ca să prezinte Cuvântul sau să exercite alte lucrări în câmpul lucrului pentru Domnul. Ce minunat să constăți că bărbații folosesc aceste ocazii, contribuind astfel la bunul mers al adunării, cu avantajele care se revarsă în propriul lor cămin.

2. Supunerea față de învățătura biblică referitoare la rolul femeii în adunare

Acest punct ne aduce la o altă trăsătură a adunărilor, pe care unii o socotesc inadmisibilă; este vorba de ascultarea literală de învățătura Scripturii cu privire la locul femeii în adunare. Această învățătură se găsește în versete ca 1 Corinteni 11 și 14 și 1 Timotei 2. Este o învățătură diametral opusă spiritului epocii noastre; poate că acesta este motivul pentru care această învățătură este atât de atacată, ignorată sau compromisă chiar printre oameni care mărturisesc că iubesc Cuvântul lui Dumnezeu.

Este un lucru recunoscut, că la multe persoane constatarea că purtarea unei învelitoare pe cap de către femeile din adunări produce o reacție de șoc și de insultă personală. După unii din ei, această practică plasează adunările deasupra împlânzitorilor de șerpi. În ceea ce ne privește, atât eu cât și soția mea am găsit în această practică certitudinea finală (așa cum voi arăta mai departe) că trebuie să începem să ne strângem laolaltă cu acești frați și surori. Mulți ani am auzit diferite explicații ale învățăturii Noului Testament în legătură cu rolul femeilor. În mare măsură explicațiile se concentrează asupra condițiilor culturale locale care ar fi justificat aceste învățăminte; s-a pretins că prezența prostituatelor în templul din Corint ar explica insistența apostolului Pavel cu privire la purtarea unei învelitori pe cap și cu privire la faptul că femeia trebuie să tacă în adunare. Nouă aceste explicații nu ne-au sunat niciodată bine. Mai întâi, nu ni s-a părut corect să legi înțelegerea Cuvântului veșnic al lui Dumnezeu de istoria socială antică greco-romană. Interpretarea simplă și directă a pasajului este negată, în virtutea unor presupuse cunoștințe extrabiblice. De altfel, de câte ori o soră se ridică în biserică să spună din Cuvânt, sau într-o ocazie, când o soră a fost aleasă să dea învățătură într-o clasă din școala duminicală, formată din bărbați și femei, eu și soția mea eram frământați de simțământul că acest lucru nu era în regulă.

O doamnă scumpă din biserică în care eram ca pastor a venit la unul din frații cu răspundere în biserică și la mine. Era foarte tulburată. Citise în Noul Testament învățătura biblică și voia să știe: interpretăm Cuvântul așa cum este scris sau sunt alte sisteme de luat în considerație? Dacă interpretăm Cuvântul așa cum este scris, de ce biserică noastră nu se supune Cuvântului? I-am spus că și pe mine mă deranja această situație și că, nefiind încă sigur care este interpretarea corectă, voi cerceta mai îndeaproape textele pentru a ajunge la o concluzie. Era perioada în care — așa cum am spus — mă confruntam și cu alte probleme. Am ajuns la concluzia finală că toate textele din Scriptură la care se referea însemnau exact ceea ce se spunea și că numai o interpretare a Cuvântului coruptă de tradiție și de spiritul timpului a împiedicat Biserica să ia aceste texte așa cum sunt scrise literal.

Dacă cineva ia literal textele biblice care se referă la poziția femeilor în biserici sau dacă sugerează că femeile chiar trebuie „să tacă în adunări”, că nu este chemarea lor să învețe pe alții, riscă să i se replice: „În cazul acesta, am impresia că tu crezi că ele trebuie să se și acopere!” — ca și când această din urmă cerință a Scripturii ar fi ceva ridicol și că simpla mențiune a acestui adevăr ar trebui să te facă s-o iei la fugă. Într-un sens, această replică conține ceva adevărat: dacă adoptăm o învățătură clară a Scripturii dar lăsăm de o parte o alta, tot așa de clară, suntem inconsecvenți. Dar este o soluție potrivită să n-o adoptăm nici pe una nici pe cealaltă? Acum poate înțelegeți de ce am fost cucerți când am văzut că se practică acoperirea capului de către surori în adunări. Am înțeles că acolo sunt credincioși care încearcă să se conformeze modelului nou-testamental pentru Biserică, și nu vor doar să creeze dificultăți. Iată, sunt adunări cărora nu le este teamă să asculte de Cuvântul lui Dumnezeu, chiar când ascultarea lor îi pune în dezacord cu starea de spirit a celor lumești ca și a creștinătății.

Purtarea învelitorii pe cap nu este o practică impusă într-un spirit legalist. În cea mai mare parte a adunărilor ea se face într-un spirit liniștit și cu bună înțelegere din partea femeilor, care sunt cele mai puternice adepți ale acestei practici. Cei ce vizitează adunările nu sunt forțați și nu sunt făcuți să se simtă legați, lor nu li se cere să se conformeze cu această practică. Nu este un jug al robiei. Cele mai multe dintre surori se bucură că în acest fel ele exprimă înaintea întregii adunări supunerea față de cap și, prin asta, supunerea potrivită a Adunării față de Hristos. Ascultarea lor în acest domeniu mărunț îl onorează pe Hristos, familiile sunt întărite, fetele învață frumusețile feminității, iar bărbații sunt astfel invitați să-și ia rolul de îndrumători spirituali.

Dacă cineva simte că această supunere este apăsătoare, să facă efortul să întrebe pe surori dacă se simt apăsate prin aceasta. Să observe atitudinea fetelor și să compare în mod discret caracterul, maturitatea spirituală a lor, în comparație cu a celorlalte. Vor descoperi în viața de cămin, în viața dintre soți și în comportarea copiilor, nu faptul că este purtată o învelitoare, ci duhul de ascultare cu bucurie a soției și de îndrumare activă exercitată de către soț, învățat, hrănit și susținut de acest simbol.

Și apoi să se întrebe în propria lui inimă dacă un legalism asupritor ar putea produce asemenea roade.

Apoi, să întrebe pe cei care dau la o parte poruncile lui Dumnezeu pentru tradițiile oamenilor. Dacă învățătura Noului Testament cu privire la femei în adunări se aplică în sens literal numai unui grup restrâns de destinație specială, datorită unor condiții culturale, atunci unde pot găsi surorile învățătură potrivită pentru ele, în lumina propriilor noastre condiții culturale? Erau oare mai presante nevoile din Corint și din primul secol decât cele de azi, când rolul bărbaților și al femeilor a devenit atât de confuz și în care evlavia feminină este supusă multor atacuri răutăcioase, așa cum nu s-a cunoscut înainte? Dacă atunci era nevoie de un cuvânt limpede din partea Domnului, să nu fie nevoie și acum, cu atât mai mult? În mod evident, este nevoie. Iar cei ce se supun cu bucurie învățăturii Scripturii în aceste domenii strălucesc ca niște lumini în lume, în mijlocul unei generații bolnave și pervertite.

3. Înălțarea Persoanei și lucrării lui Hristos

Pot spune cu recunoștință că chiar înainte de a părăsi biserică denominațională, scriitorii dintre „frați” m-au învățat să-mi găsesc gloria în Persoana și lucrarea Domnului Isus Hristos. Cărți ca „Note asupra cărții Levitic” scrisă de C. H. Mackintosh, „Expuneri cu privire la Epistola către Evrei” și „Lămuriri cu privire la Cort” de Samuel Ridout au început să hrănească în mine o atracție profundă către El și o prețuire solidă, mai mult doctrinară decât sentimentală a lucrării Lui; pe scurt, plăcerea de Hristos în frumusețile Lui nespuse de felurite, plăcere pe care n-o cunoscusem mai înainte. De când îmi împărtășesc soarta cu frații, am avut ocazia să mulțumesc lui Dumnezeu pentru susținerea constantă a gloriei lui Hristos în aceste umile adunări ale poporului lui Dumnezeu și să mă întreb de ce m-am mulțumit atât timp cu o teamă de El superficială, insipidă și sentimentală.

Putem oare nega că o asemenea stare descrie perspectiva întâlnită de obicei în literatură, în învățătură și în predicile evanghelice din timpul nostru? Foarte rar, vorbindu-se despre cruce, se depășește adevărul suferințelor Sale fizice și că „a murit pentru păcatele noastre”. Desigur, moartea Lui pentru noi este un adevăr mareț și cu aceasta începe înțelegerea de către păcătoși a semnificației crucii. Dar abia dacă acest lucru poate spune despre mărețiile crucii pentru sfinți. Ca să folosim imaginile levitice, să ne mulțumim oare numai cu jertfa pentru vină (însemnată și prețioasă) și să neglijăm aspectul jertfei lui Hristos pentru păcat, jertfa de mulțumire și arderea-de-tot? Ah — arderea-de-tot, cea mai frumoasă și cea mai înălțată dintre jertfe, în semnificația lor tipică (simbolică). Această jertfă înfățișează lucrarea lui Hristos nu în felul cum afectează ea pe om, ci cum este văzută de Dumnezeu; ea Îl prezintă pe Hristos nu ca pe Cel ce poartă păcatele noastre, ci ca pe Cel ce S-a consacrat de bunăvoie lui Dumnezeu, chiar până la moarte, ceea ce a fost un motiv de nespuse bucurie pentru inima Tatălui. Iată-L pe Hristos, „care prin Duhul cel veșnic S-a oferit pe Sine însuși ca jertfă fără pată lui Dumnezeu” (Evrei 9.14). Cine poate pătrunde parfumul

acestei jertfe către Dumnezeu! Totuși, lăsăm pe cititor să judece singur de câte ori aud cei mai mulți dintre credincioși vorbindu-se despre aceste lucruri?

Dacă învățătura cu privire la lucrarea lui Hristos în momentul de față se arată superficială și nesatisfăcătoare, învățătura cu privire la Persoana Lui glorioasă este practic inexistentă. Desigur, cei mai mulți (dar nu toți) dintre credincioșii evanghelici ar putea, dacă sunt întrebați, să răspundă că Hristos a fost în același timp Dumnezeu și Om, dar mă tem că la o cercetare mai adâncă, rezultatele, chiar asupra acestui punct ar fi tulburătoare. Ce se știe însă despre imposibilitatea lui Hristos de a păcătui? Ar fi putut El păcătui? A luptat în condiția Lui umană așa cum luptăm noi împotriva păcatului? Când „S-a făcut trup” a pus El deoparte vreunele din atributele Lui dumnezeiești? Ce știm despre natura Lui umană incoruptibilă? Era ea oare supusă îmbolnăvirii și morții? Ce știm de felul minunat în care este ilustrată Persoana Lui în Cort, în jertfele din Levitic și în alte imagini (tipuri) din Vechiul Testament? De ce ne sunt lăsate patru evanghelii? Ce aspect cu privire la Hristos prezintă fiecare dintre ele? Și chiar când se pot da răspunsuri exacte și corecte din punct de vedere teologic la aceste întrebări, avem oare o inimă sinceră pentru Hristos, avem o contemplare constantă a Lui, o foame zilnică după Cel ce este „Pâinea care a coborât din cer”?

Doresc să fac un pas înainte aici, cu toată precauția, pentru că generalitățile pot fi periculoase și nimic nu este mai nelalocul lui decât să te lauzi cu temere de Hristos, ca individ sau ca grup de adunări. Personal, am observat că, cu toate slăbiciunile care pot fi descoperite în adunările de „frați” există, în general, o admirație și o teamă mai accentuată pentru Persoana și lucrarea lui Hristos decât întâlnim de obicei în alte părți. Înțeleg dacă vreun cititor nu împărtășește părerea mea în această privință și n-a auzit vreodată pe vreunul în adunări să pretindă asemenea lucruri, dar în ceea ce mă privește, nu pot să mă opresc să nu vorbesc cu privire la ceea ce am văzut și auzit.

Una dintre primele surprize pe care le-am trăit după ce am început să mă adun cu mica adunare a fost ținerea unei serii de întâlniri speciale cu un frate care prezenta Cuvântul ca vizitator. Mai înainte, eram obișnuit ca asemenea „evenimente” să fie precedate de o serie de reclame care erau încununate de sosirea predicatorului, vedetă în turneu. Iar dacă acesta nu era vreun fost sportiv profesionist sau fost pușcăriaș convertit, trebuia să fie cel puțin un orator fascinant, bine pregătit să țină o serie de cuvântări dinamice și bine recitate asupra unei varietăți de subiecte. Dacă m-am așteptat la așa ceva, am fost decepționat, pentru că am văzut un grup de creștini strânși laolaltă în liniște, care nu erau incitați de alții și care ascultau un slujitor al lui Hristos fără pretenții, al cărui mesaj era plin de căldură și care prezenta viața Domnului nostru, expusă în Evanghelia după Marcu.

După această surpriză, am observat că același spirit se manifesta în diferite feluri. De exemplu, într-un timp când librăriile de cărți creștine sunt pline cu studii avangardiste, de romane cu conținut creștin și de cărți de psihologie luminează (axate pe eforturile personale) cu un strat subțire de vopsea creștină, în cercul altor credincioși se află o carte scrisă în urmă cu 150 ani „Scurte meditații asupra gloriei morale a Domnului Isus”, care se menține și acum la un tiraj mare. Această atracție simplă către Hristos este legată, cred, de ceea ce vom menționa mai departe, frângerea pâinii săptămânal, așa cum este practică în adunări. Această practică de strângere laolaltă a credincioșilor sub călăuzirea Duhului Sfânt, ca să ne aducem aminte de Domnul, așa cum a dorit El, cred că a dat loc acestei moșteniri de a înălța Persoana și lucrările lui Hristos de către frați. Adesea în jurul Mesei Domnului cântăm: „Pe masa-nchinării stă mielul jertfit, Stă Pâinea vieții ce-n lume-a venit, Sublim ne desfată parfumul de har, În inimi umplute de veșnicu-Ți Dar.”

Și le spun fraților și surorilor mele în adunare să ia seama că mă tem să nu se depărteze de simplitatea devoțiunii către Hristos. Și, în timp ce noi aducem mulțumiri lui Dumnezeu pentru moștenirea Sa bogată, să mărturisim că am adâncit-o prea puțin și să recunoaștem că nu ne este de folos s-o impunem într-un spirit de rigoare legalistă. Sunt sfere bogate ale gloriei Persoanei Domnului Hristos încă neexplorate sau neapreciate din cauza comodității și a greutății de înțelegere a duhului nostru. Cât cunoaștem noi din lucrurile Lui? Să ne mărturisim slăbiciunile și apoi să creștem în cunoașterea Domnului.

4. Amintirea Domnului în fiecare săptămână, prin frângerea pâinii

Deși Scripturile nu specifică cerințe absolute cu privire la frecvența Mesei Domnului, este clar că biserica nou-testamentală practica Cina Domnului în fiecare duminică (Faptele Apostolilor 2.17; 1 Corinteni 11.17 etc). Nu numai atât, dar Masa Domnului era în centrul atenției la strângerea laolaltă. Acesta este un alt domeniu cu privire la care începusem să fiu mișcat în conștiința mea când cercetam modelul nou-testamental cu privire la biserică. În Faptele Apostolilor 2.42, frângerea pâinii este menționată ca unul dintre cele patru puncte asupra cărora stăruiau primii creștini (alături de doctrina apostolilor, legătura frățească și rugăciuni). Câte biserici ar putea fi chiar și în mod vag calificate ca stăruind în frângerea pâinii? În biserica în care eram pastor, ca și în multe alte biserici pe care le cunoșteam, fraza biblică: „ori de câte ori mâncați pâinea aceasta și beți paharul acesta” devenise în fapt: „de puținele ori când mâncați etc...”

Reacția obișnuită a celor care află că adunările de „frați” urmează modelul nou-testamental cu privire la ținerea săptămânală a Cinei Domnului este: „Dar eu nu vreau să avem masa Domnului în fiecare săptămână.” Nici eu nu vreau, dacă cina se ia așa cum se ia acum în cele mai multe biserici evanghelice! În multe cazuri cina a devenit un ritual, încrustat de vestigiile religiilor oficiale (potrivit cărora pâinea și vinul pot fi împărțite numai de anumiți oameni, cu funcții eclesiastice). Revenind asupra anilor mei de pastorat, îmi amintesc ce plin de îndoieli eram chiar când anunțam pregătirea pentru Masa Domnului de trei sau patru ori pe an. Acum însă, Masa Domnului mi-a devenit o desfătare puternică, așa că — dacă prin forța lucrurilor sunt nevoit să absentez vreodată — socotesc asta ca o mare lipsă.

Permiteți-mi să încerc să descriu, pentru cei care n-au fost niciodată martori ai adunării de frângerea pâinii, modul de desfășurare în adunări.

Ora acestei adunări a credincioșilor diferă: unele adunări o țin ca prima lor întâlnire, duminica dimineața, altele preferă s-o țină seara. Sfinții se adună având înaintea lor Masa Domnului. În unele cazuri, ei se adună în cerc, având masa la mijloc; în alte cazuri, masa este așezată înaintea locului de adunare. Poate că primul lucru pe care îl remarcă vizitatorul este simplitatea sălii de strângere laolaltă. „Frații” nu sunt renumiți pentru fastul și sofisticarea localurilor lor de cult. Dar caracteristica cea mai izbitoare a adunării, pentru cei ce nu-s obișnuiți cu astfel de reuniuni este că nu este nici o persoană, slujitor al religiei, care oficiază, prezidează sau dirijează strângerea laolaltă, în afara Duhului Sfânt.

Un frate, care se simte călăuzit să facă aceasta, se ridică și începe reuniunea, poate propunând o cântare. Apoi, un alt frate poate să prezinte o scurtă meditație din Scriptură. Altul se poate ridica să conducă adunarea în rugăciune. Așa se desfășoară strângerea laolaltă. Cei ce iau

parte la lucrare nu sunt slujitori ai religiei de profesiune ci sunt lucrători, ingineri, țărani, pensionari — sunt din toate categoriile sociale. Unul are o cântare, altul o învățătură, altul un îndemn sau o rugăciune. Totul însă este centrat în jurul Persoanei lui Hristos, a lucrării răscumpărătoare a Mântuitorului. Surorile au și ele un rol însemnat, pentru că ele se alătură în cântarea imnurilor creștine, în rugăciunea în liniște și în adorare, activități care contribuie în mare măsură la tonul spiritual al reuniunii.

Nimic nu este rânduit sau plănuț mai dinainte, dar vizitatorii sunt impresionați de armonia gândurilor prezentate, așa că le vine greu să creadă că n-a fost o învoire mai dinainte a vorbitorilor.

Da. Singurele pregătiri pentru această reuniune sunt pregătirile inimii fraților și surorilor care se cercetează pe ei înșiși și cugetă asupra Scripturilor.

După un anumit timp, unul dintre frați se ridică și mulțumește pentru pâine. El o ia de pe masă și o dă să fie transmisă de la unul la celălalt. Apoi tot el sau alt frate mulțumește pentru pahar și vinul aducerii aminte de sângele Domnului Isus este transmis ca fiecare credincios să ia din el. Și, nici aici nu este nici un aranjament prealabil. Nu este nevoie să intervină nici un „bătrân” sau „diacon” în desfășurarea acestei lucrări. Într-adevăr, aici se manifestă preoția generală a credincioșilor. După ce credincioșii au luat din pâine și din vin, adunarea se încheie, de regulă, cu un imn. Ofranda credincioșilor se ia — de obicei — la sfârșitul întâlnirii. În adunări este sentimentul profund că ofrandele nu trebuie luate în timpul altor străngeri laolaltă, când pot fi de față necredincioși: nu este potrivit ca lucrarea Domnului să fie finanțată de necredincioși.

De aceea, colectarea ofrandei se face în timpul frângerii pâinii, strângerea laolaltă specific numai pentru credincioși.

Masa Domnului este numită adesea „adunare de adorare”. Unii vizitatori se pot gândi că este o atmosferă cu totul aparte, pentru că sunt puține manifestări exterioare. Adesea sunt perioade de tăcere chiar lungi. Asemenea momente nu reprezintă o așteptare supărătoare, ci sunt clipe de meditație și reflecție profundă. „Ce spectacol! Fiecare privire este ațintită la Hristos; fiecare inimă este mulțumită”, spunea un bătrân credincios. Căntecele au cuvinte și melodii potrivite cu solemnitatea momentului; cântări ale credinței, străine de stilul muzică „a la minute”, atât de mult la modă astăzi.

Adunările cântă cu inimi pline de mulțumire cântări ca aceasta: „Te binecuvântăm pe Tine, Sfinte Tată, Căci suntem copleșiți de haruri, necurmat, Ești mereu lângă noi cu aceeași iubire Ce-n Isus, la cruce, Tu minunat ne-ai arătat!”

Îmi amintesc că am fost invitat într-o sâmbătă seara la o întâlnire de „laudă și adorare”, în care se cânta o muzică foarte zgomotoasă, erau multe mișcări și balansări ale corpurilor, iar vorbitorul (un lider cunoscut într-o denotație, aproape idolatrizat) a ținut un discurs superficial, presărat cu multe anecdote și glume, cu totul nepotrivite cu subiectul laudei și adorării.

Dimineața următoare, duminică, eram împreună cu 30 sau 40 de credincioși, strânși în smerenie în jurul Mesei Domnului, fără un orator dinamic, fără muzică modernă, fără paradă. Pe scurt, nu era nimic care să încante „carnea”, ci era, pur și simplu, poporul lui Dumnezeu amintindu-și de Mântuitorul, așa cum a cerut El. Nu am putut să nu simt că această strângere laolaltă fără distracțiile întâlnite în seara precedentă, degaja mult mai mult spiritul autentic al Adunării Noului Testament.

În același timp, mulți din cei aflați la întâlnirea din acea sâmbătă seara ar fi considerat această mică reuniune cu un amestec de milă și de dispreț.

„Ce plictisitor! Nici un pic de emoție!” Cum să măsoare cineva emoția unui sfânt, care cu capul plecat, laudă în inima sa pe Tatăl Său, pe Mântuitorul Său, în liniște, dar din adâncul inimii? Este puțin lucru să meditezi la semnificația crucii Domnului Hristos, la gravitatea păcatului și la dragostea infinită a lui Dumnezeu arătată în jertfa Domnului Isus?

Să nu remarcăm lacrimile unui tată și ale unui soț evlavios atunci când se cântă: „Îl văd urcând zdrobit Pe dealul Golgota, Cu ură răstignit, De toți batjocorit. Cununa Lui de spini Și coasta ce-au străpuns Arat-atât divin Iubirea lui Isus.”

E un cântec plictisitor? Fără bucurie? Numai cei ce experimentează această stare pot descrie profunda izbucnire de bucurie înăuntrul unei inimi atunci când privește la Același în care cercul își găsește toată plăcerea și când înțelege bogățiile de nepătruns ale lucrării Sale. Da, este o „bucurie negrăită și strălucită”.

Da. Urmând modelul biblic de conduită în adunări cu privire la rolul surorilor credincioase, importanța Mesei Domnului și în orice alt domeniu al vieții Adunării potrivit cu ceea ce ne-a lăsat Duhul Sfânt în Scripturi, vom avea parte de rezultate binecuvântate. A gândi altfel este o nebunie. Directivele Noului Testament adresate bisericilor sau adunărilor nu sunt lucruri irealiste sau demodate care trebuie date la o parte cu așa numite argumente „exegetice”. Ele sunt, mai degrabă, făclii scumpe care iluminează drumul Adunării în această perioadă de întuneric și pe toți aceia care ca și psalmistul spun: „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea.” Așa poate credinciosul să afle o îndrumare exactă și nu păreri sau tradiții omenești.

Cuvinte de încheiere

Mă rog ca în dorința de a împărtăși cu alții binecuvântările pe care le-am primit să nu fi zgrăvit, fără voia mea, adunările de „frați” în culori mai luminoase decât realitatea. Nu este nici o îndoială că despre slăbiciunile, defectele și erorile acestor adunări s-ar scrie multe broșuri de dimensiunea celei de față.

Oricine caută perfecțiunea sau ceva similar cu ea printre oricare grupare de sfinți pe pământ, va fi dezamăgit. Aceste pagini nu sunt nici mai mult, nici mai puțin decât o mărturie personală a unuia care, ca și leprosul de pe timpul lui Elisei, a găsit o mare pradă de război și care n-a avut pace până n-a spus și altora.

Fie ca Domnul să folosească aceste pagini spre gloria Lui!

